

Çocuk ve Sayga

Ebru Mina TOMURCUK

Çocuk ve Sayga

Ebru Mina TOMURCUK

Leo geniş, açık yerleri severdi. Cumartesi sabahları kırmızı spor ayakkabılarını ve yeşil sırt çantasını giyer, evinin yakınındaki otlakta koşardı. Rüzgâr, kıvırcık siyah saçlarına ve çilli burnuna toz savururdu. Böceklerin sürünmesini ve kuşların süzülmesini izlemeyi severdi. Ama bugün, uzun otların arasında sessizce yeni bir şey duruyordu ve Leo bakmak için durdu.

Daha önce hiç görmediği bir hayvandı. Yaklaşık bel hizasındaydı, kum rengi bir postu ve kısa, kıvrık boynuzları vardı. Koyu gözleri ona nazikçe kırıştı. Ama en tuhaf yeri burnuydu. Kocaman ve sarkıktı, ağzının altına doğru sarkan yumuşak küçük bir hortum gibiydi. Leo fısıldadı: "Ne kadar komik bir burnun var!"

Hayvan kaçmadı. Uzun, esnek burnuyla tozlu havayı kokladı ve yumuşakça homurdandı. Leo sıcak sarı otların içinde hiç kıpırdamadan oturdu. Arılar vızıldadı, rüzgâr sapların arasından fısıldadı. Yaratığın küçük yeşil bir bitkiyi kemirmesini izledi. "Acaba sen nesis," dedi Leo ve defterini çıkardı. Önce komik burnu, sonra boynuzları, sonra kum rengi postu çizdi.

Okulda Leo çizimini Bayan Amara'ya gösterdi. Parlak turuncu atkısını ve yuvarlak gözlüklerini takmıştı ve sıcacık gülümsemesiyle gülümsedi. "Bu bir saygaya benziyor," dedi. "Otlakta yaşayan bir tür antilop. Burnu özeldir. Daha fazlasını öğrenmek ister misin?" Leo o kadar hızlı başını salladı ki kıvrıcık saçları zıpladı. Bu olağanüstü hayvan hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Bayan Amara resimlerle dolu büyük bir kitap açtı. "Saygalar tozlu, rüzgârlı yerlerde yaşar," diye açıkladı. "Uzun burunları kışın havayı ısıtır, yazın tozu süzer. Rüzgâr sert estiğinde sayga güvenle nefes alabilir." Leo resmi tek parmağıyla takip etti. "Yani komik burnu bir süper kahraman maskesi gibi!" dedi. Bayan Amara güldü ve başını salladı. "Aynen," dedi. "Doğa akıllı uyumlarla doludur."

O öğleden sonra Leo defteri ve kalemiyle otlığa geri döndü. Saygayı yine gördü, otların arasında yavaşça dolaşıyordu. Başka şeyler de fark etti. Kayaların arasında minik çiçekler büyüyordu ve tombul bir kertenkele bir taşın üzerinde güneşleniyordu. Çekirgeler zıplıyor, yükseklerde bir şahin daireler çiziyordu. "Bütün bunlar tek büyük bir aile," diye düşündü Leo. "Sayganın bitkilere ihtiyacı var, bitkilerin toprağa ihtiyacı var ve her şey birbirine uyuyor."

Leo gördüğü her şeyi yazdı. Sayganın burnunu, kertenkeleyi, çiçekleri ve şahini çizdi. Altı farklı kuş türü ve üç böcek türü saydı. Yeşil sırt çantası notlarla ağırlaştı ama umursamadı. "Biyçeşitlilik, bir arada yaşayan birçok canlı demektir," dedi yüksek sesle. Kelime ağzında büyük ve önemli hissettirdi. Kulağa nasıl geldiğini sevdi ve daha iyi anlamak istedi.

Evde Leo ailesinden daha fazla bilgi bulmalarına yardım etmelerini istedi. Birlikte saygaların sürüler halinde dolaştığını ve birçok bitki türünü yediğini öğrendiler. Otlığın tilkilere, kartallara ve kaplumbağalara yuva olduğunu öğrendiler. "Her hayvan önemlidir," diye yazdı Leo defterine. Sözcüklerin altını iki kez çizdi. Ama sonra üzücü bir şey okudu. Otlak küçülüyordu ve hayvanlar yuvalarını kaybediyordu. Leo kaşlarını çattı ve kalemine vurdu.

"Ne yapabilirim?" diye sordu Leo ertesi sabah Bayan Amara'ya. Gözlüklerini düzeltti ve sırasının yanına diz çöktü. "Öğrendiklerini başkalarına anlatabilirsin," dedi nazıkçe. "İnsanlar doğanın ne kadar harika olduğunu bilince onu korumak ister." Leo'nun koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Bir sunum yapabilirim!" dedi. "Çizimlerimi gösterebilir ve otlığın neden yardımımıza ihtiyacı olduğunu anlatabilirim." Bayan Amara ellerini hafifçe çırpı.

Leo bütün hafta sunumu üzerinde çalıştı. Sayganın komik hortum burnuyla büyük bir resmini yaptı. Burnun tozu nasıl süzdüğü ve soğuk havayı nasıl ısıttığı hakkında kısa cümleler yazdı. Kertenkeleyi, şahini ve minik çiçekleri de çizdi. "Bütün bu canlıların doğayı nasıl zengin ve harika kıldığını göstereceğim," dedi annesine. Annesi resimleri büyük bir panoya yapıştırmasına yardım etti ve Leo yavaş ve net konuşmayı çalıştı.

Cuma günü Leo sınıf arkadaşlarının önünde durdu. Sarı tişörtü parlak ve cesur hissettiriyordu. Elleri birazcık titredi ama derin bir nefes aldı. "Bu bir sayga," dedi resmini işaret ederek. "Otlakta yaşar. Burnu komik görünüyor ama sayganın tozlu, rüzgârlı yerlerde nefes almasına yardımcı oluyor." Sınıf öne eğildi. Bazı çocuklar uzun burna kıkırdadı ama gözleri meraklı ve parlıyordu.

Leo panosunun sayfasını çevirdi. "Sayga yalnız yaşamaz," dedi. "Otlığı kertenkeleler, kuşlar, çiçekler ve böceklerle paylaşır. Her birinin hayatta kalmak için özel bir yolu var. Otlığı kurtardığımızda hepsini birlikte kurtarırız." Geniş, rüzgârlı ovaların ve orada yaşayan hayvanların resmini gösterdi. "Doğa dolu olduğu için harikadır," dedi. "Farklı yaşamlarla dolu."

Sınıf uzun bir an sessiz kaldı. Sonra kırmızı kazaklı bir kız elini kaldırdı. "Bir burnun bütün bunları yapabileceğini bilmiyordum," dedi. "Bu harika!" Başka bir oğlan başını salladı. "Bir gün bir sayga görmek istiyorum," dedi. Bayan Amara o kadar büyük gülümsedi ki gözlükleri burnuna doğru kaydı. "Görüyor musun Leo?" dedi yumuşakça. "Bildiklerini paylaşmak insanların düşüncelerini değiştirebilir."

Leo o kadar geniş gülümsedi ki çilleri gerildi. "Hepimiz yardım edebiliriz," dedi sınıf arkadaşlarına. "Parklarımızı temiz tutabilir ve arılar için çiçekler dikebiliriz. Ailelerimize saygayı ve otlığı anlatabiliriz." Çocuklar başlarını salladı ve doğaya özen göstereceklerine söz verdi. Bir kız Leo'nunkinin yanına tahtaya bir sayga çizdi. Kısa süre sonra bütün sınıf tuhaf, harika hayvanlar çiziyor ve adlarını parlak renklerle yazıyordu.

O akşam Leo otlağın içinden eve yürüdü. Güneş alçaldı ve gökyüzünü pembe ve altın rengine boyadı. Uzakta küçük bir sayga sürüsü uzun otların arasında dolaşıyordu. Komik burunları akşam havasını koklarken inip kalkıyordu. Leo onları izledi ve içi ısındı. "Sen tuhaf ve harikasin," diye fısıldadı. "Ve yuvanı güvende tutmaya yardım edeceğim."

Bayan Amara Leo'nun sunumunu sınıf duvarına astı. Yanına çocuklar arı, tilki ve çiçek çizimleri ekledi. Duvar kendi başına parlak, hareketli bir otlak oldu. Leo ona baktı ve sayganın komik burnunu hatırladı. Her hayvan önemlidir, tuhaf olanlar bile. Her bitki de önemlidir. Ve çocuklar, merak ve cesaretle, dünyamızı korumaya yardımcı olabilir, her seferinde küçük bir hikâyeyle.